

Kapitola 1

Další rok končí

400 let po Vpádu, Hlavní město císařství - Attara, Attarmie

Orel se vznášel nad Jitřními kopci a směřoval od západu k Attaře, hlavnímu městu Attarmijského císařství. Přelétl Karax, hrad velmistra řádu Elerboských rytířů, a zachytil proud teplého vzduchu, který ho vynášel vysoko nad město. Attara byla místem snů. Většina Attarmijců rozuměla magii a kouzlům a čarovaná nádhera Attary tuto skutečnost odrážela. Město poblikávalo mnoha barvami, hlavně pak modro-zlatou září od městských kouzelných loučí a pak fialovou barvou rotujících krystalů na vrcholcích věží. Magické krystaly sloužily během dne k ukládání sluneční energie, aby pak v noci mohly tuto energii uvolňovat a zásobit tak čarodějný lid vším přepychem, který potřeboval. Vysoko z téhle barevné nádhery se vypínal černý masiv císařského paláce protkaný zářícími modrými žilkami. Orel mohutně mávl křídly, aby vylétl nad tuto obrovskou stavbu a náhle si povšiml, že Císařský palác připomíná ostrov tyčící se z namodralého oceánu zahrad, které ho obklopovaly. Čarodějné věže v zahradách pak připomínaly útesy kolem tohoto ostrova, o které se mohou tříštit lodě.

Orel usedl na jednu z věžiček černého paláce a prohrábl si zobákem peří. Pak se zadíval k jihu. Tam se k nebi vypínala budova jen o trochu menší, než byl císařův dům, co do šířky. Zato do výšky spolu mohly klidně soupeřit, ačkoliv Akademie měla výhodu, že stála na kopci. Palác byl zvenku strohý a tmavý,

oproti tomu univerzita byla barevná a členitá. Kruhový komplex zdobilo tisíce věží různých druhů i velikostí. Každá z nich zářila jinou barvou a na jejich vrcholech rotovaly velké magické krystaly.

Orel si znovu prohrábl peří a zamyšleně se rozlétl k univerzitě. Nechal se unášet vzdušnými proudy a na vlnách větru mířil do míst vědění. Univerzita před ním rostla. Mezi samotnou stavbou a městem byly upravené parky a lesíky, které oddělovaly univerzitní prostory od samotné Attary a všeho dění v ní. Kolem univerzitních věží létala neuvěřitelná hejna ptáků všemožných druhů, dokonce i takových, co jsou v tuto večerní dobu již dávno ve svých hnízdech a sbírají síly na další den. Orel věděl, že to nejsou ptáci. Ne normální. Byli to ochránci čarodějů, jejich druhové v dobrém i zlém. Byli to jejich přátelé. Byli to Zakletí. Alespoň tak o nich mluvili lidé z Attarmie. Zakletý byl částí čarodějovy samotné duše vtělené do živého tvora. Každý čaroděj, vlastně každá živá bytost, se nacházela současně na několika místech. Většina její duše přebývala v materiální sféře, a to v těle z masa a kostí. Další část se pohybovala někde mezi, theurgové (v jiných zemích obvykle kněží) vedli dlouhé rozpravy, kde vlastně. Poslední díl, ten nejmenší, ale zároveň nejdůležitější, byl umístěn v astrálních sférách. Byla to záloha existence. Theurgové říkali, že ve smrti se všechny části duše spojí s tou astrální a čekají na Nové Rozdělení, což je v jejich terminologii proces zrození člověka. Zakletí byla zvířata, jejichž mysl opanovala ona astrální část čarodějovy duše. A proč to čarodějové dělali? Protože část jejich samých by je za žádných okolností neměla zradit a ve velké Attarmii byla zrada na denním pořádku.

Orel si včas uvědomil, že přiblížit se k těm zvrácenostem, jak o takto posedlých zvířatech uvažoval on, nebude zrovna nejlepší nápad a zamířil si to přímo dolů. Město se vlnilo jako moře. Stovky lidí spěchaly za svými povinnostmi, či zábavami. Orel dosedl na okraj domu. Svým bystrým zrakem sledoval ty tvory chodící hluboko pod ním. Barvy. Attarmie bylo místo barev. Čím bylo oblečení barevnější, tím byl občan váženější. Město bylo dnes večer až neobvykle živé. Najednou orel pocítil, že ví proč. Protože tento týden končil semestr a mnoho studentů již mělo oficiální nebo neoficiální studijní volno, jehož příchod bylo třeba řádně oslavit v ulicích Attary.

Orla velmi překvapilo, že to ví. Stejně tak netušil, kde se mu v hlavě vzal výraz semestr, protože netušil, co to znamená. Aby se nepříjemných a cizích myšlenek zbavil, vzdorovitě krákl a přelétl na jiný dům, necháváje semestr i se všemi jeho taji za sebou.

Mezi všemi lidmi, kteří procházeli pod ním, spatřil orel chlapce a dívku. Tedy čaroděje a čarodějkou, musel si připomenout. Byl v tom podstatný rozdíl. Žít ve světě, kde můžete zemřít jen silou myšlenky, znamenalo poznat rozdíl mezi obyčejným člověkem a čarodějem. A stejně jako sysel na poli pozná temný stín dravce, stejně tak pozná dravec stín smrti z rukou člověka – čaroděje. Orel se podvědomě ukryl ve stínu komína. Moc dobře si vzpomínal na šlehající plamen, který ho honil po obloze dlouhé hodiny, než nakonec zhasl. Zvědavost však přece jen zvítězila nad opatrností a on se zahleděl na ty dva. Měl podivný pocit, že by je měl znát.

Chlapec byl zhruba šestnáctiletý. Měl světle hnědé vlasy a kulatý obličej. Na sobě měl bílou róbu Hledačů, což znamenalo, že je bez mistra, ale barva pláště a barva kruhu vyšitá na tunice napovídala, že oborem jeho studia je materiální sféra. Orel si představil neskutečně rychle letící kámen a vůbec ho to nezarážilo.

Dívka měla krásné dlouhé černé vlasy svázané bledě modrou stužkou. Stejnou barvu měl i symbol kruhu na její bílé róbě. Oproti chlapci byla róba zastřižená těsně nad koleny. Byla velmi čistá a krásně zdobená. Kromě dominantního modrého kruhu měla dívka na prsou fialové výšivky. Dívce mohlo být též kolem šestnácti, ale byla asi trochu starší. Byla to učednice čarodějních sil v oblasti magie prostoru a času.

„Proč to vlastně chce Kurda dělat tady?“ ptala se dívka a orel si s hrůzou uvědomoval, že rozumí tomu, co povídá.

„V Akademii to zkoušel třikrát. Vždycky se mu podařilo narazit si orla, který už byl zabrán. Prý je z toho pak děsný bo-lehlav.“

„A to věří, že tady to bude lepší?“

„Jsme blíž kopcům,“ odpověděl chlapec a pokrčil rameny.

Dívka se zastavila a chytila ho za rameno. Chlapec se na ni otočil.

„A kdy to zkusíš ty?“ zeptala se ho.

„Vždyť víš, jak na tom jsem. Potřebuji hada.“

„Ptáci jsou nejlepší, každý chce opeřence, aby mohl pozorovat svět jeho očima.“

„Věřím, ale já, oproti vám, své astrální promítání viděl a prostě je to had. Nebudu mu cpát podobu, kterou nechce.“

„Když to vidíš takhle,“ řekla dívka a dala mu pusy.

Chlapec se ani v nejmenším nebránil.

Po chvíli se od sebe odtrhli a on prohlásil: „Pojď, nebo to nestihneme.“

Spolu s dívkou vyrazili dál ulici a po několika krocích zahnu-li do dveří restaurace Labuť.

Orel chtěl letět pryč, ale něco nebylo v pořádku. Jeho vědomí bylo čímsi zahlceno. Cítil se malátně. Cítil, že ví věci, které vědět nemá! Cítil, že už není sám.

„Zdravím tě, příteli!“ ozval se hlas v jeho mozku. „Potřebuji si na pár let půjčit tvoje tělo.“

Orel panikařil. Pokusil se vzlétnout, ale křídla už nedokázal ovládat.

„Neboj se. Nebude to bolet. Navíc tu budeme spolu. Nebude nuda, co říkáš?“

Orel skočil ze střechy dolů. Ale pád, který si přál, zachránila jeho křídla, která se nečekaně pohnula, a on ladným pohybem vzlétl.

„Pojď, ukážu ti tvého nového pána. Takovej trochu trouba, ale co naděláš. Bude se ti líbit.“

Orel začal v kruzích klesat a pak vlétl do otevřeného okna.

Byl to normální hostinský pokoj vybavený postelí, truhlou a stolkem se dvěma židlemi. To vše bylo ale odsunuto ke zdem. Uprostřed místnosti někdo nakreslil rudým inkoustem (orel doufal, že je to inkoust. V tu chvíli ho hrozně vyděsilo, že ví, co to je inkoust! Dokonce i to, jak se vyrábí!) kruh a uprostřed něj seděl chlapec. Byl trochu silnější, měl krátké popelavé vlasy a zavřené oči. Soustředěním mu vyrazil na čele a v podpaží pot. Orel proti své vůli zakrákal.

Chlapec otevřel oči. Podíval se na zvíře a šťastně se zasmál. Setřel si z čela pot a řekl, aniž by pohnul ústy.

„Vítám tě!“

Orlí vědomí sice rozumělo, ale nemohlo nic dělat. Místo něj odpovědělo telepaticky ono cosi, co ovládlo jeho tělo.

„Také tě rád vidím, óóó mistře.“

„Jmenuji se Kurda,“ řekl chlapec, který pravděpodobně přeslechl náznak sarkasmu v orlím hlase.

„Velice mě těší, mistře Kurdo. Jak chceš, aby se tvůj služebník jmenoval?“

„Budu ti říkat Boris. Po naší kočce.“

„Krásné jméno, pane,“ zkusil to novopečený Boris.

Pak se ozvalo zaklepání.

Do místnosti vešla další dívka. Také byla trochu silnější, pravděpodobně měli s chlapcem stejnou stravu. Byla to blondýnka a vlasy měla svázané do dvou copánků omotaných červenou stuhou. Její bílá róba zdaleka nebyla tak upravená, jako róba černovlásky na ulici, ale měla též bledě modré zdobení.

„Tak?“ zeptala se, ale pak její oči spočinuly na orlovi: „Ty jsi to zvládnul!“ vypískla a vrhla se Kurdovi kolem krku.

Ten, ještě viditelně otřesen, ji jen objal a zabořil ji hlavu do vlasů.

„Shríííík!“ vykřikl orel, opět proti své vůli.

„Ach promiň, Borisi. Borisi, tohle je Kippyana, neboli Kippy, a Kippy, tohle je Boris.“

„Těší mě,“ řekla dívka a udělala na orla pukrle.

Pták se vznesl a přistál Kippy na rameni. Silné a ostré spáry jí udělaly několik děr do róby a škrábly jí až do krve.

„Jau!“ sykla dívka.

„Och, to je mi líto,“ blekotal Kurda a vyděšeně hleděl na červený šlic. „A jemu je to také líto. Omlouvá se. Nemá ještě to tělo tak úplně ovládnuté. To se brzy zlepší, uvidíš. Ne... nezlobíš se?“

Orel mezitím raději seskočil na stůl. Spáry zaklapaly.

Kippy si rameno prohlédla, rány nebyly hluboké. Pak Kurdu pohladila po tváři a řekla mu: „To víš, že ne. To nebyla tvoje chyba a jeho taky ne. Viď, Borisi!“

„Shríííík!“ odpověděl Orel.

„Mimochodem,“ pokračovala Kippy, „dole čeká Akvin s Trill. Chtějí ti také poblahopřát.“

„Jak o tom věděli oni?“

„Ehm, no... řekla jsem jim to?“

„Ach tak. No ale rituál se povedl, tak alespoň je s kým oslavovat.“

„Skřííííík!“

„Jen bych ti rád připomenul,“ řekl ještě Kurda Kippy, a celý přitom zčervenál, „že tenhle pokoj je rezervován až do rána.“

Dívka se také trochu začervenala, ale pak vzala Kurdu za ruku a vedla ho dolů do lokálu.

Boris v orlově těle přeletěl na parapet a přemýšlel, kde sehnat něco k snědku.

„Kde takhle loviš, příteli?“ zeptal se uvězněné duše nebohého dravce.

Orel mu to ukázal. Nakonec hlad měli oba stejný.

Boris roztáhl křídla a vyrazil na svůj první lov.

*

„Akvine?“ ozval se zpoza zavřených dveří hlas mistra Finlara. Akvin tiše zaklel. Jak to ten člověk dělá?

Když se rádně poveselili s Kurdou džbánem vína, vyrazili s Trill k ní. Tam chtěl Akvin strávit celou noc, ale uvědomil si, že nemá knihu na ranní hodinu Utajování kouzel. Vyrazil tedy nad ránem do svého pokoje a Finlar, Akvinův Dohlízející učitel materiální magie, ho chytil.

Ve vyšších ročnících již spadali učedníci, které si nevybral nějaký čarodějný mistr, aby se učili přímo od něho, ve skupinách po osmi až deseti kouzelnících, pod jednoho mistra vyučujícího jejich magický obor. Sice bylo možné studovat předměty a kouzla z jiného oboru pod jiným mistrem, ale bylo jen logické, že se mladí čarodějové budou chtít hlavně specializovat ve svém oboru a od toho tu byl právě jejich Dohlízející mistr. Aby je učil to nejpodstatnější a aby jim radil a pomáhal, jaká kouzla mají studovat a jaké předměty si mají zapsat. A také, samozřejmě, aby je poté přezkoušel, a aby rozhodl, kdy (nebo zda) mohou skládat kruhové zkoušky.

Finlar byl mladý a ambiciózní čaroděj osmého kruhu. Dále pak byl osinou v zadku. Celý rok znepríjemňoval aspirantům na druhý kruh v oblasti materiálních kouzel život. Měli s ním dva předměty – Utajování kouzel a Kouzla materiální magie druhého kruhu. Alespoň že praktické části, tedy konkrétní zaklínadla, probírali sice s mladšími, ale o to příjemnějšími mágy.

Akvin se tedy zastavil a vešel do mistrovy pracovny.

„V noci jsi nebyl na univerzitě,“ řekl mu Finlar.

„Omlouvám se, mistře,“ řekl Akvin a přál si, aby se Finlarovi v brzké době stalo něco nepěkného. Finlar byl teď několik týdnů pryč a studenti se začínali radovat, že zkoušky budou absolvovat u jeho suplujícího učitele, příjemného mistra Ermalia. Finlarův návrat tedy celá jeho třída uvítala tichým klením a hudebním

„Pokud vím, tak zkušební volno začíná až pozítří,“ dráždil Akvina mistr Finlar.

„Máte pravdu, mistře.“

„Ovšemže mám.“ Finlar si ho měřil nepříjemným pohledem. „Slyšel jsem,“ pokračoval po chvíli, „že jsi chtěl na prázdniny propouštěcí list. Že ses chtěl podívat domů.“

„Ano, mistře.“

„Budeš potřebovat mé doporučení.“

„Ano, mistře.“

„Přiznávám, že mě to nepřekvapilo, je jen logické, že farmářský synek jako ty si bude radši chtít válet šunky někde doma, místo toho, aby se zapsal na některou z misí či brigád. A že jich teď je. Také jsou letní kurzy. Spousta času, která se dá strávit lépe, než cestováním přes celou zemi kvůli stárnoucímu senokřupovi.“

„Otec je dřevorubec,“ řekl Akvin a cítil, jak mu vztek rozpaluje tváře do ruda.

„Dřevorubec, kopáč, farmář. Jaký je v tom rozdíl? Jsou to obvykle neposlušní rváči, kteří si neváží ničeho, co pro ně velká říše dělá. A jejich potomci bývají totéž. Kdyby nad tebou nedržel ochrannou ruku inkvizitor Evlemat, nikdy by tě ke studiu druhého kruhu nepřijali.“

Akvin s vypětím všech sil mlčel. Nebyla to samozřejmě pravda. Sice měl Akvin s inkvizicí velmi dobré vztahy, ale většina učitelů ho považovala za nadaného studenta. Sám představený akademie Werdulio si Akvina ze zkoušek na první kruh pamatoval a na chodbách mu odpovídal na pozdrav. Tyto Finlarovi výlevy Akvin znal. Finlar byl, jak to jen říci jinak..., ne, Finlar zkrátka byl osinou v zadku.

„Pokud nebudeš mít u kruhových zkoušek dvě výborné, domů tě nepustím.“

„Mistře?“

„Vypadni.“

Akvin se krátce, ale velmi krátce, uklonil a rychle zmizel na chodbu. Tam se musel chvíli vydýchat, než mohl vůbec pokračovat, a stejně ho vztek ne a ne opustit.

„Debil!“ zaklel, když přišel k sobě do pokoje.

„Copak? Kurda to zase zvorál?“ zeptal se Alex z postele, kde si právě četl nějakou knihu. Alex byl Akvinových spolubydlicím a opatrovatelem a četl si skoro pořád. Na Akademii měli studenti, které si pro jejich talent nevybral nějaký mistr, vždy za spolubydlicího staršího učně, který jim pomáhal překonat samotu a odloučení, stejně jako nástrahy studia kouzel a nástrahy Akademie.

Alex měl velmi hubené tělo i tváře a černé havraní vlasy. Z posledního léta si přinesl velkou jizvu táhnoucí se přes celé oko. Akvin se nikdy nedozvěděl, jak se mu to stalo, protože mise a brigády byly obvykle tajné a Alex neměl zájem o svém dobrodružství vyprávět.

„Ne, Kurda byl výborný. Konečně se mu to podařilo. Má nádherného orla. Pojmenoval ho Boris. Upřímně, Kurda je čím dál šikovnější. Začínám si myslet, že z něj bude výborný čaroděj. Pravda ale je, že mu asi hodně prospěla změna oboru. Magie života a smrti byla vždycky jeho největším lákadlem.“

„Má na ni talent?“

„To si piš. Je jedním z nejschopnějších v ročníku. Jediné, co mě mrzí, je, že se už tolik nevidáme.“

„On si vybral materiální magii kvůli tobě.“

„Když nás opustil Richie. Ano, vím to.“

„Nu dobře, když to není Kurda, tak kdo je tím debilem?“

„Finlar,“ přiznal Akvin. „Mám pocit, že mě dožene k šílenství.“

„Pamatuji si na něj. Když jsem nastoupil na Akademii, Finlar končil základní výcvik a aspiroval na první kruh. Byl to pěkně hajzlík. Mlátil nás, děcka, hlava nehlava. Jenže u zkoušek málem propadl. Říkalo se, že jeho otec, který tu také několik let učil, přitlačil na pilu na správných místech a Finlar nakonec první kruh dostal. Pak z Akademie odešel a vrátil se sem učit až asi s pátým kruhem. Byl to idiot. Některé věci holt nezměníš.“

„Musím mít dvě výborné, aby mě pustil na léto domů. Chápeš? Dvě výborné! To abych zalehl nad knihy a drtil se ty kraviny o tichých kouzlech. Pchhh!“

Alex trochu přivřel oči a tiše, jako by to říkal někomu jinému, pronesl: „Tichá kouzla jsou opravdu užitečná. Nikdo by neměl jejich moc podceňovat.“

„Říkáš to, jako bys měl zkušenost...“ zkusil to Akvin. Věděl, že se loni v létě muselo stát něco děsného, tu jizvu nedokázali zacelit ani nejmocnější inkvizitoři.

Alex se už ale ovládl: „Poučka z knih. Kapitola první, podnadpis,“ Alex se zasmál, možná lehce nuceně, a hodil po Akvinovi knížku, kterou četl. Byla to Akvinova učebnice. Skutečně na první stránce v podnadpisu byla taková fráze. Čarodějové si potrpěli na teatrálnost.

Akvin se v knize chvíli hloubal, ale za chvíli ho to opět přestalo bavit a obrátil pohled na staršího čaroděje.

„Trill tě pozdravuje.“

„Ani jsem nečekal, že bys s Kurdou slavil, nebo truchlil, celý večer.“

Akvin se začervenál.

„Až ji zítra uvidíš, tak jí vyříd' také moje pozdravy.“

Pak bylo chvíli ticho. Alex se probíral svou truhlou a hledal pravděpodobně jinou knížku, zatímco Akvin koukal z okna na osvětlenou Akademii a město za ní.

„Kurda vyvolal opravdu úplně nádherného orla,“ zasněně přerušil ticho Akvin, „přiletěl tam oknem a byl to silný a zdravý pták. Slyšel jsem i o lidech, kterým se podařilo vyvolat si nějaké raněné zvíře, nebo tak. To musí být hrozné.“

„To záleží na síle či slabosti astrálního obrazu. Tedy také to vypovídá o inteligenci a sebeuvědomění čaroděje. Protože když si někdo Zakletého opravdu přeje, podaří se mu někdy přinutit astrální obraz, aby zaujal i tělo, které by sám nikdy nepřijal. Takové věci se stávají. Přesvědčit sám sebe, že jsem někdo jiný.“

Akvin si vzpomněl na Richieho, který se změnil k nepoznání. „Smutná záležitost,“ řekl.

„No, a co ty? Kdy ty se pokusíš o vlastního Zakletého? Už je to skoro rok. Pořád o tom mluvíš, všichni tví přátelé ho již mají a ty stále nic?“

„Čekám.“

„Ty pořád musíš mít toho hada, vid'?“

„Jenže jediný způsob, jak se dostat do Jižního hvozdu, kde tyhle mršky žijí, je připojení se k čarodějně misi. Možná by to

šlo, ale návštěvu domova jsem kvůli letním kurzům už dvakrát odložil. Navíc, mise do Jižního hvozdu... nebývají zrovna bezpečné.“

„Bojovat s orkama? To chce kuráž. Zvláště teď, když se říká, že se jejich klany spojily a poslouchají jednoho válečného lorda. Možná jsou to kecy, ale přesně tohle se hraničáři a čarodějové ze Strážní Věže celé generace báli.“

„Kuráž? Tě máme my, mistři prvního kruhu, na rozdávání,“ odpověděl Akvin s úsměvem. „Ne, ale vážně. Přejde mi, že se toho musím ještě hodně naučit, než vyzkouším své schopnosti v boji. Pak, teprve pak, si budu moci dojít do té zpropadené džungle pro svého listáka pralesního. Určitě jich tam bude ku-pa.“

„Orčí oddíly mívají ve středu mladšího šamana, což bývá v našich měřítkách čaroděj druhého až třetího kruhu.“

„Vím, také jsem četl nástěnku s brigádami,“ Alex se Akvinově poznámce ušklíbl, „mají je ale hlavně pro komunikaci.“

„Ty bys tam pravděpodobně z jiného důvodu taky nebyl. Obalili by tě tak velkou bandou rytířů, že bys nebyl v jejich středu ani vidět. Tvůj úkol by byl pouze koordinovat svou jednotku s ostatními.“

„Richie říkal, že na misi to bylo dost o kejhák.“

Alex se zasmál: „Jenže Richie je blbec.“

„No jo vlastně. Na to jsem málem zapomněl.“

Oba se dali do smíchu ve vzpomínkách na Akvinova prvního přítele ze školy. Ten tak dlouho soupeřil s jedním učitelem, až si ho ten, mistr Suvor, vybral za svého učedníka. Učedníci měli výsadní postavení. Všechny lekce dostávali přímo od svého mistra a spolu s ním cestovali po světě, kde se učili magii v praxi. Jako vedlejší efekt se ale dostavovala nadměrná nadřazenost a protivnost.

„Pravda ale je,“ chopil se zase tématu Alex, když se trochu uklidnili, „že když jsi učedníkem, bývají tyto úkoly skutečně existenciální a často velmi nebezpečné. Mistři nemohou brát na své učedníky ohledy.“

Pátý kruh. To byla hranice, do které si student univerzity buď našel mistra, nebo skončil se školou a vrátil se do svého domova, kde obvykle zastával nějakou významnou funkci. Přece jen prvních kruhů kráčelo po Attarmii skoro padesát tisíc.

Téměř pětina obyvatel. Ale dosáhnout na pátý kruh se podařilo jen tisícům. A mistři magie, tedy desátý a vyšší kruh, se dali počítat na stovky (což bylo stále stokrát více, než v jiných zemích světa).

„Asi se na chvíli prospím,“ řekl po chvíli ticha Akvin.

„Jen si odpočiň, poslední dvě přednášky a pak dlouhé, klidné volno.“

„Já ti dám volno! Učit se budu! Jako blázen se budu učit.“

„A víš, že to slychám každý rok? Přesně touhle dobou?“

*

„Tady ve vaší písence u otázky pět vidím určitou podivnost,“ řekl zpoza stohu papírů Finlar, zhruba o dva týdny později. Na přednáškách a na zkouškách studentům zásadně vykal. „Píšete tu,“ pokračoval, „že tiché kouzlo se dá hůře zaslechnout. To je samozřejmě pravda. Ale ty rovnice se mi nějak nelíbí. Podívejte se ještě na to.“

Akvin si vzal zpět jeden z mnoha zkouškových papírů. Byl hrozně vzteklý a nešťastný zároveň. Věděl, že existují dva vztahy, podle kterých se počítá pravděpodobnost, že bude kouzlo slyšeno. Jeden pro normální a jeden pro tichá kouzla. Vztah pro tichá kouzla se lišil jen jedním parametrem. Akvin si však nemohl vzpomenout, jak tento parametr ve vzorci figuruje.

„Mít tak Zakletého...,“ pomyslel si, „to by bylo rázem po starostech.“

Podíval se na Ratina, svého známého z materiální třídy mistra Finlara, který už Zakletého měl, a který přesto prakticky potil krev nad svými stohy pergamenů.

„Evidentně se s ním odtud asi spojit nemůže,“ přemýšlel Akvin, „jinak by nebyl tak děsně nervózní. Nebo přišel na způsob, jak to udělat, a teď jen čeká, až Finlar vyletí ze židle a vyhodí ho vzteky z okna, volaje za ním, že levitaci budeme brát až ve třetím kruhu.“

Akvin se při té představě zasmál. Finlar povytáhl obočí a několik studentů na Akvina zle kouklo.

„Tak pojď, soustřeď se,“ říkal si mladý čaroděj. „Chceš na vejlet, tak musíš máknout. Vždyť to víš!“

Akvin se soustředil a po několika minutách opravil vztah

tak, jak se domníval, že je správně. UVědomil si, že chyba nebyla v tom parametru, ale vzdálenost měla být ve druhé mocnině a ne v první. Taková hloupá chyba.

Rychle překontroloval zbytek testu a znovu odevzdal.

Pak šli na oběd a poté je čekala praktická část, kdy po jednom chodili do Finlarova kabinetu. Každý měl být schopen seslat všechna kouzla z prvního kruhu tímto tichým způsobem. Bylo to tak, že pro čaroděje bylo hrozně vyčerpávající, a někdy prakticky nemožné, ztišovat složitější kouzla, tvořená mnohem čistší energií a spletitější formulí. Mocná kouzla potřebovala velmi čistou energii, a když čaroděj kouzlo vylepšoval, například tišil, bylo potřeba použít ještě čistší energii. Na úvodních hodinách používal Finlar přirovnání, že energie se dala popsat jako máslo na špičce nože. K pomazání malého krajíčku (tedy k naplnění jednoduché formule energií) stačilo nekvalitní, hrudkovité, prakticky neroztíratelné máslo. Pokud chtěl ale čaroděj kouzlo upravit, například přidat do formule znaky pro ztišování, potřeboval najednou namazat oním myšleným máslem mnohem větší krajíc a nemohl ho použít více! K tomu bylo zapotřebí, aby bylo máslo kvalitnější, lépe se roztíralo, tedy aby byla energie čistší.

Akvin upravil v mysli formuli tak, aby se kouzlo tišilo. Pak začal gestikulovat rukama, neopomněl přidat symbol Sevas, a ve správnou chvíli zakřičel vyvolávací slova: „!Protk!“

Finlar se chvíli soustředil a pak řekl: „Dobrá, nebylo to špatné. Ještě kouzlo otestujeme.“

Štouchl do Akvina koncem své hole, možná trochu silněji, než musel, ale kouzlo bylo spleteno správně a bez problémů zachytilo a utlumilo náraz hole.

„Dobrá, dobrá. Prošel jsem si tvůj test. Byl bez chyby. Myslí, že nakonec mi nezbude, než tě domů pustit. Hmm. Další kouzla si zvládneš ztišit také, vidíš?“

„Ano, pane.“

„Pak tedy běž. Za týden otestujeme, co ses naučil za nové kouzlo k druhým kruhovým zkouškám.“

Akvin rychle vyběhl a byl upřímně překvapen Finlarovým přístupem. Možná, že nakonec se Finlar ukáže jako ne zas takový šmejď, za jakého se celý rok vydával. Třeba ho změnila ona zahraniční cesta.

Nové kouzlo, které si Akvin po poradě s Alexem a Finlarem vybral, bylo Zhmotnění hole. Někdy se může stát, že čaroděj o svou zbraň přijde. Proto se hodí toto kouzlo, které se učí i čarodějové jiných oborů, neb je velmi užitečné. Čaroděj k němu potřebuje vytáhnout materiál z okolí. Dá se to udělat i ze vzduchu, ve kterém je rozmístěn všelijaký prach, ale trvá to dlouho. Nejsnazší je vytáhnout hůl ze země. Proto zkouška z Kouzel materiální magie druhého kruhu probíhala venku.

Byl krásný letní den a několik studentů, čekajících na zkoušku, sedělo pod velkou rozkvetlou třešní. Většina byla celkem nervózní.

Finlar přišel trochu pozdě. Sám si bez okolků klekl a, beze slov či gest, vytáhl hůl ze země. Pak řekl: „Každý z vás má pět minut na přípravu. Sešlete kouzlo. Pak budete po jednom nastupovat se mnou na krátký minutový souboj. Kdo udrží hůl pohromadě a sám se udrží na nohou do konce souboje, získává hodnocení za jedna. Kdo udrží hůl do konce boje, ale vytluču ho z ringu, má za dva. Kdo bude muset hůl obnovit, má za tři. Ten, komu se hůl rozpadne a ani nedokáže vytvořit další, a navíc ho vytluču ven z ringu, dostává za čtyři. Přece jste nečekali, že součástí tohoto testu nebude i boj,“ dodal, když viděl vyděšené obličej, „k čemu jste se to kouzlo u všech attarských krystalů učili? Čas na vaši přípravu začíná... Ted!“

Mezi studenty začalo zlostné klení a zoufalé úpění. Akvin se snažil v klidu soustředit. Koncentroval energii a začal provádět naučená gesta. V pravý čas zastavil tok magické energie a vyřkl zaklínadlo pro zhmotnění hole z elementu země. Pak sáhl rukou do kmenu třešňového stromu a podobně, jako kdysi dávno elfové vytáhli ze stromu Akvinovu flétnu, vytáhl on ze dřeva pevnou a silnou hůl.

Finlar si začal povolávat studenty. Akvin ani nečekal, že by mohl jít mezi prvními. Čím déle kouzlo existovalo, tím nestabilnější byla hůl. Avšak Akvin zatím necítil, že by jeho zbraň slábla. Čekal.

Po několika minutách byli první dva studenti doslova vybiti z kruhu ven. Ale protože stále měli v ruce hůl a (často marně)

odráželi Finlarovy úder, dostali oba za dva. Další student, chlapec jménem Wernber, odrazil chvatně tři rány a po čtvrté se jeho hůl přelomila. Finlar mu dal čas na vyvolání nové. Právě tolik času, kolik potřeboval zručný čaroděj na vyvolání nové hole. Přesně deset vteřin. Pak zaútočil. Protože Wernber ještě nedržel hůl v ruce, dostal silnou ránu pod bradu a padl naznak. Finlar jen pokývl na přizvaného inkvizitora, který se na chlapce podíval a přiložením rukou na čelo ho přivedl k vědomí.

„Bohužel, za čtyři. Uvidíme se po prázdninách, hochu,“ oznámil zničenému studentovi Finlar.

Další tři hoši byli relativně úspěšní a Finlar jim dal všem jedničku.

Pak následovala dívka, která, ač vyvolala perfektní hůl, neudržela se v kole s Finlarem ani půl minuty. Ten to přesto ohodnotil známkou dva a doporučil jí absolvovat dobrovolné hodiny tréninku boje s holí.

„Takže se fakt změnil?“ říkal si Akvin a uvědomoval si, jak dlouho byl vlastně Finlar pryč. Skoro rok. Za rok se toho mohlo stát spoustu. Stačilo si vzpomenout na Alexe a jeho podivnou jizvu, o které nechtěl mluvit.

Poslední tři chlapci zaujali všechny pozice. Jeden byl hodnocen jedničkou. Šikovný tyčový akrobat, který dokázal zasadit Finlarovi i několik zásahů. Druhý dostal dvojku, neboť v poslední minutě ztratil sebeovládání a zuřivě zaútočil, čímž obdržel několik ošklivých ran, načež doslova vyletěl z bojového kruhu. Poslednímu Finlar poměrně snadno zlomil hůl, ale chlapec si rychle vykouztl jinou a udržel se téměř do konce boje. Bohužel Finlar zákeřně zaútočil od země, přičemž zdvihl vír prachu a ten na chvíli učeně oslepil. Rána, kterou dostal do zubů, ho odmrštila z kruhu ven. Přesto ho Finlar nechal se známkou za tři projít.

Akvin věděl, o co se Finlar snaží. Byl poslední. Poslední to měl vždy nejtěžší. Vyvolaná hůl ztrácela s časem stabilitu a Finlar ho chtěl znemožnit a hlavně vyhodit. Ale hůl překvapivě stále neslábla. Akvin to cítil. Možná byl dobrý nápad vytáhnout ji ze stromu, možná se mu prostě povedlo velmi kvalitně spletené kouzlo. Na každý pád, když vstupoval do kruhu, cítil se velmi sebejistě.

Finlar dlouho nečekal. Zaútočil dlouhým rozmachem přímo

na hlavu. Akvin už vysledoval jeho taktiku a stejně tak viděl, že studenti na tento drtivý útok reagovali krytem. Akvin se skrčil, čímž jeho učitel minul a vlivem setrvačnosti ztratil rovnováhu. To využil Akvin vlastním, poměrně slabým bodnutím tupým koncem hole. Finlar zavrával a spadl. Akvin čestně čekal, až se jeho učitel postaví. Vteřiny ubíhaly. Finlar se zvedl švihem a s energií, kterou tak získal, zaútočil bodnutím přímo na Akvinův hrudník. Ten se otočil a věnoval holi svého učitele vlastní velmi silnou ránu. Finlarova hůl se odrazila vysoko nad jeho hlavu. Pak Akvin přehmátl a praštil Finlara druhým koncem hole silně mezi oči. Učitel opět padl k zemi.

Akvin cítil, jak Finlar zuří. Cítil energii. Připravil se. Bohužel kouzlo, které jeho směrem Finlar vyslal, bylo mnohem čistší, než kouzla, která uměl sám Akvin. Navíc ho neznal. Kouzlo ho zmrazilo na místě. Nemohl se ani hnout. Jen stál s připravenou holí, ale nemohl odvrátit blížící se ránu. Finlar ho vši silou udeřil do břicha. Pak se otočil a praštil ho z rotace rovnou do hlavy. Akvin na chvíli viděl kolem sebe jen tmou a hvězdy. Dopadl na zem. Stále se ale nemohl pohnout a ztlumit tak pád. Ten otřásl celým jeho tělem a možná způsobil, že znovu nabyl plné vědomí. Z nosu se mu spustila krev. Cítil jak se Finlar napřahuje a za chvíli zažil příšernou bolest, když mu starší čaroděj přelomil kost na pravé ruce. Chtěl křičet, ale ústa měl svázaná kouzlem.

„On mě tu ubije!“ řval na sebe alespoň v duchu Akvin a snažil se vyprostit ze sevření kouzla. Už dávno nevěřil, že Finlar byl dobrý chlap. Byla to svině a basta.

Hůl se opět pozvedla. Tentokrát měla dopadnout někam na nohy.

„Pane učiteli!“ křičela jediná studentka, která tam s nimi byla. „Nechte ho! Vždyť ho zabijete!“

Finlar na malou chvíli zaváhal. Pak ale máchl holí s novou, šílenou silou.

V tu chvíli přestalo kouzlo působit.

Akvin se odvalil v pravý čas. Hůl udělala do místa, kde měl předtím kolena, velký důlek.

Akvin vyskočil a chtěl se chopit své hole, která ležela opodál. Pravá ruka však vypověděla poslušnost. Navíc si Akvin přes bolest s hrůzou uvědomil, že jednou rukou se takto velká a těžká hůl ovládat nedá. Finlar opět zaútočil. Tentokrát byla rána zbrz-

děna o třešňový kmen, ke kterému se Akvin při svém úniku dostal. Už dávno opustili bojový kruh. Studenti i přihlížející inkvizitor něco křičeli, ale ani Akvin, a evidentně ani Finlar, jim nevěnovali pozornost.

Akvin se sklonil a hůl znovu udeřila do stromu. Část kmenu se roztránila a míza začala z třešně pozvolna vytékat. Mladý čaroděj se postavil tak, aby třešeň stála mezi ním a šilencem. Nyní se boj poněkud zjednodušil. Akvin využíval strom jako štít. Finlarova hůl dokázala okolo kmenu pouze bodat a tomu Akvin poměrně lehce unikal, ačkoliv každý pohyb mu přinášel nesnesitelná muka. Ruka už úplně ochabla a jen bezvládně visela podél těla, bohužel to ani trochu neztlumilo bolest, která vystřelovala do čarodějova mozku tak silně, že se při každém pohybu svět zbarvoval do červena. Akvin koutkem oka zaznamenal, jak nějací studenti někam odběhli. Asi pro pomoc. Inkvizitor boj sledoval s naprosto zděšeným výrazem.

Akvin nemohl použít hůl. Nemohl věčně uhýbat, jednou udělá chybu. A nemohl čekat na pomoc zvenčí. Akvin potřeboval zbraň. Jednoruční, hbitou a rychlou. K čemu je kouzlo zhmotnění hole, když čaroděj nemůže hůl použít, protože nemá ruku? Akvin se soustředil na úhyby a zároveň horečnatě přemýšlel, jak kouzlo přetvořit. Jak získat z elementu země meč.

Hůl opět práskla do stromu a Finlar nesrozumitelně klel. Akvin viděl, jak je šilený, jeho oči podivně modře zářily. Na to teď ale nebyl čas. Teď bylo třeba upravit předivo magické energie tak, aby strom nevydal hůl, ale meč. Jenže jak? Nebylo to v magické formuli. Slova: „Tire Pass“, volně přeložena znamenala „Zhmotni se“. Zhmotnit se mohlo cokoliv. Muselo to být v gestech a hlavně v mysli.

Teď se Finlar trefil. Bodl Akvina silně do hrudníku a v něm něco prasklo. Akvin se svalil za strom a mělce dýchal. Finlar mu asi zlomil žebro. „Musíš se sebrat, nebo tu umřeš!“ ozval se Akvinův pud sebezáchovy a on opět začal balancovat mezi stromem a šilencem. Každý pohyb ho nesnesitelně bolel a dělalo se mu mdlo. Jeho mysl přesto horečnatě pracovala.

Čili začneme duševním obrazem. Je třeba si vybavit přesný meč. Zjednodušíme si to dřevěným mečem, kterým jsem se učil šermovat tenkrát v prváku. Byl z obyčejného dřeva, co to mohlo být? Smrk? Snad. Možná nějaký listnáč. Barvu měl ale světle

hnědou. Dlaň a půl dlouhý jilec. Pamatuji si, že byl trochu delší než má ruka. Čepel dlouhá jako natažená paže. Žádná zdobená, nic komplikovaného. Vidím ten meč přímo před sebou. U všech falešných Bohů!

Akvin těsně uhnul další zákeřné ráně. Dovolil si letmé rozhlédnutí. Studenti stáli jako ovce a pořád nevěřicně koukali na probíhající boj. Inkvizitor ležel na zemi a na čele měl velikou bouli. Možná se Akvinovi pokoušel pomoci, ale Finlar nechtěl být ve svém počínání rušen. Rána shora připravila inkvizitora o rovnováhu i o vědomí.

Takže vidím meč. Teď gesta. Nejdřív byl materiální exces. Ten musí být vždy. Pak dovolávání se silám elementu. Zůstává země. Není třeba to měnit. Poté tvar. Je třeba popsat znamením. Pro hůl to byl Beleron a Sentel. Beleron bych zachoval. Meč má trochu podobný tvar, ale Sentel se nehodí. Možná Argus. Zkusíme Argus. Pak ale nebude ten meč moc ostrý. No co, nemusí být ostrý. Zakončíme kouzlo symbolem Evert a vložíme ruku do stromu s vyslovením kouzelného slova Tire Pass. To musí vyjít. Jak jen ale zabavit Finlara?

To se našťěstí vyřešilo samo. Dva studenti sebrali odvahu a na šileného učitele se vyřítili s vlastními holemi. Pokoušeli se ho odzbrojit, nebo alespoň dostat pryč od Akvina. Jejich snaha nezůstala nepotrestána a Finlar s pěnou u pusy je odrážel svou holí a mlátil je hlava nehlava. Tím získal Akvin dost času. Naposled promyslel své formule a seslal kouzlo.

„!Tire Pass!“

Co se dělo pak, znal jen z vyprávění.